

MHP VE “ÜLKÜCÜ TÖRE”NİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

ALİ TARTANOĞLU (*)

Uğur Mumcu yazar: Turan Güneş Hoca, bir seçim kampanyası sırasında, muhtemelen Trabzon yöresinde halkla söyleşirken milliyetçiliği "MİLLİYETÇİLİK, TÜRK'ÜN HAKKINI GAVURA YEDİRMEKTEDİR" diye tanımlamış. Kuşkusuz Turan Hoca gibi binlerce insan yetiştirmiş, sıkı bir öğretmen için bu, karmaşık, çetrefil bir kavramın herkesin anlayabileceği en basit bir üslupla anlatılmasından ibaret.

Atilla İlhan, "*Sol'un sosyalizmle, Marksizm'le karıştırıldığı, Türkiye'den başka bir ülke yoktur*" diye yazıyor. Türkiye'nin benzersizliği bu kadar değil. Türkiye, her bakımdan ilginç. Denilebilir ki (resmen kayda geçip, yazılan çizilenler dışında, kabaca kamuoyunda) milliyetçilik kavramı da Türkiye'nin dışında başka hiçbir yerde, en azından 150-160 yıldır özenip durduğumuz Batıda bizdeki gibi tartışılmaz.

Kuşkusuz bunun çok önemli nedenlerinden biri, başta "ideoloji" olmak üzere, bizzat ideolojiler, demokrasi, sağ-sol, milliyetçilik gibi kavramları, akımları bizim keşfetmemiş olmamızdır. Batı, bu kavramları, daha keşfetmeye başlarken tartışmış, olgunlaştırmış ve yerine oturtmuştur.

Türkiye'de ise bunların hepsi ithal edilmiştir. Elbette aynen benimsemek gerekmez. Elbette kendi özgün koşullarımıza göre yorumlanıp uygulanması

(*) Yazar, çevirmen, gazeteci, Uğur Mumcu Vakfı eski yayın yönetmeni.

da önemli ölçüde doğal hatta belki kaçınılmazdır. Bir tek tanımı olan sosyalizmin, Sovyetlerde, Çin'de, Yugoslavya'da, Batı Avrupa'da (Avrupa Sosyalizmi) farklı biçimlerde yorumlanıp, algılanıp, uygulanmış olması gibi...

Yadsınan, itici bulunan, kınanan milliyetçilik, bir ırkın, bir ulusun, öteki uluslardan, ırklardan her alanda, her anlamda üstün olduğu ve sırf bu nedenle öteki uluslara, öteki ırklara tahakküm edebileceği anlayışı. Savaşlara, kıyımlara, kıyımlara neden olan milliyetçilik, işte bu milliyetçilik.

Kendi ulusunun başarılarıyla, kendi ulusunun özellikleriyle, yetenekleriyle vb. övünmek, kendi değerlerine sahip çıkmak her ulus için söz konusudur. Turan Güneş'in en yalın biçimiyle anlattığı "**ulusal çıkarlara özen göstermek**" de elbette, adı ne konursa konsun, milliyetçiliğin ana unsurlarından biri olmalıdır. Kaldı ki bu noktada milliyetçilik yerine "**yurtseverlik**" daha yeğlenir bir kavramdır.

Bir başka nokta, bir ideoloji olarak milliyetçiliğin, ideolojileştirilmiş dinle bir araya gelemeyeceği yolundaki toplumbilimsel saptamadır. Çünkü din, doğası gereği birden çok ulusu içinde barındırabilir. Aynı dine, birden çok ulus mensup olabilir. Bir dini tek bir ulusa özgülemek, o dinin yaygınlaşmasını önler. Oysa yaygınlaşmak, bütün dinlerin temel amaçlarındandır. Dolayısıyla din, kaçınılmaz olarak milliyetçi özellikleri törpüler. Aynı nedenle bir ideoloji olarak bir topluma egemen olmak isteyen milliyetçiliğin de dinle pek barışık olmaması beklenir.

Bu saptamalar ışığında Milliyetçi Hareket Partisi MHP'yi ele aldığımızda şu özellikleri görüyoruz.

Bir kere, başından itibaren kendisini "**Türk Milliyetçisi**" olarak tanımlayan, yer yüzündeki bütün Türklerin tek bayrak altında toplanması anlamına gelen "**Turan**" ülküsünden, "**Kızılalma**"dan, "**Pantürkizm**"den söz eden MHP, yine başından itibaren din konusundaki yaklaşımını da "**Tanrı dağı kadar Türk, Hıra dağı kadar Müslüman**" sloganıyla ifade etmekte sakınca görmemiştir. **İlim Yayma Cemiyetlerinde, Komünizmle Mücadele Derneklerinde**, dinci sağla yan yana olmuştur. Ama Müslüman olmayan Türklerin, örneğin **Gagauzların, Kalmukların** bu tablodaki yerinin MHP açısından ne olduğu belli değildir. Türk olmayan Müslümanlara nasıl yaklaştıkları bel-

li değildir. Üstelik **Tanrı Dağı**'nın simgelediği Türklüğün, semavi dinlerle hiç ilgisi olmaması, tam tersine **Şamanlığın** söz konusu olması bir yana, **Hira Dağı**'nın simgelediği Müslümanlığın da Türklükle asla değil, ama apaçık Araplıkla ilgili olduğu MHP'lilerin de bildiği bir gerçektir.

İkincisi, MHP özellikle 12 Eylül öncesinde kendisini hep devletle özdeşleştiren, söylem ve uygulama olarak kamunun, toplumun, hatta bireyin değil ama **devletin yüksek çıkarlarını** ön planda tutmuş, hatta Ülkücülerin karıştığı şiddet eylemlerini, "devletin korunmasında, savunulmasında **güvenlik güçlerine yardımcı olmak**" diye açıklamıştır. Oysa, özellikle 18 Nisan seçimlerinde öne çıkardıkları türban olgusunun Merve Kavakçı ve özellikle onun Amerikan vatandaşı olduğunun kesinlik kazanması ile birlikte ulaştığı boyut, MHP'yi ve kendi ideolojileri olduğunu ileri sürdükleri Türk milliyetçiliğini, bu açıdan da çok zor durumda bırakmış, ciddi biçimde çelişkiye düşürmüştür. Çünkü, TBMM'ye türbanlı milletvekili sokulmasının hiç de öyle sadece bir inanç ve kişisel tercih konusu olmadığı, açıkça **devleti** de aşır bizzat rejime, Cumhuriyet'e yönelik bir siyasal tavır olduğu, her halde artık yeterince açıktır. MHP'nin, devlete yönelik bu açık tavır alışa, **devlet korumacılığı** şeklinde beliren kimliğiyle mi, yoksa "**Hira dağı kadar Müslüman**" yanıyla mı yaklaşacağı merak konusudur.

MHP'nin milliyetçiliğini, ulusal değerlere sahip çıkmak, hele hele ulusal çıkarlara titizlik göstermek olarak, yani "yurtseverlik" olarak tanımlamak güçtür. En azından, bilinen verilerden hareket edildiğinde MHP'nin milliyetçiliği, daha çok ırkçı, şoven, kültür ve duygu temelli kuru hamasete dayalı bir söylem ve bu söylemin, başka türlü mümkün olmadığı için ağırlıklı olarak şiddetle desteklenmesinden ibaret bir tavır olarak ortaya çıkmıştır.

MHP'nin kurucusu **Alpaslan Türkeş**'in, 1974 Kıbrıs Barış Harekatı ya da haşhaş ekimi yasağının kaldırılması sırasında takındığı "**Amerika'dan izin almadan nasıl yaparsınız**" tavrı hem belleklerde tazeliğini, hem de gazete arşivlerinde yerini korumaktadır. Ayrıca Türkeş'in Amerika'da antikomünizm ve kontrgerilla eğitimi almış subaylardan biri olduğu da, 1970'lerde "komünist" diye yok edilen çok sayıda solcunun **Amerikan emperyalizmi** karşıtlığına karşı geliştirdiği "**Amerika gitsin Rusya mı gelsin**" söylemi de bilinmektedir.

MHP'nin '80 öncesinde, İslamizme olan yakınlığını, tıpkı Amerika gibi, İslamı komünizme karşı bir panzehir olarak görmesiyle açıklamak mümkündür. Ama, İslamizmin, komünizmi bırakıp, uğruna nice can verdikleri "devlet"e kastedecek noktaya geldiği günümüzde de hala "Hira dağı kadar Müslüman" olmakta ısrar etmelerini anlamak o kadar kolay olamaz. Evet, 12 Eylül onlarda "*kendimiz içerde, fikrimiz iktidarda*" dedirtecek; "devlet"e, "*komünistlerle bizi aynı kefeye koydular*" diye kırılacakları bir küskünlük yaratmış olabilir. Ama, yukarıda dinin milliyete pek oyun alanı bırakmadığı anlatılmaya çalışıldı; MHP'liler bir "**Türkiye İslam Cumhuriyeti**"nde, "Türk milliyetçiliği" olduğunu söyledikleri ideolojilerine ne kadar yer bulabilirler? İran'daki Azerilerin Azeri olarak seslerini yükseltmeleri ne kadar mümkündür? RP-FP çizgisinin Kürt sorununa bakışı, önerdiği çözüm MHP'ninki ile aynı mıdır? RP-FP çizgisi Erbakan'ından Hatipoğlu'suna dek Kürt sorununun en iyi İslami bir düzende çözümleneceğinden söz etmekte ve rejime düşmanlıkta PKK ile tam bir ittifak hali sergilemektedir. PKK'nın eylemleri Türkiye'yi parçalamaya yöneliktir, doğrudan rejime yöneliktir de, İslamizm çok mu farklıdır? Şeyh Sait isyanından bu yana Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan (ki Uğur Mumcu, PKK'ninkinin 19'uncu olduğunu yazar) Kürt isyanlarında Kürt milliyetçiliği ile İslamizm daima iç içe, kol kola olmamış mıdır? Buna karşılık MHP, birebir PKK'ya karşı değil miydi?.. Sakıp Sabancı siyasal çözümünden söz etmeye kalkınca "*Sakıp Ağa, Sakıp Ağa!.. Çizmeyi aşıyorsunuz!*" diyen, kurucu önderleri Türkes değil miydi? Şimdi RP-FP'nin bir koç başı haline getirdiği türban konusunda, neredeyse Cumhuriyet'e karşı PKK ile ittifak halindeki RP-FP çizgisi ile paralel düşmelerini, katı PKK karşıtı Türk Milliyetçilikleriyle nasıl bağdaştıracaklardır?

Özelleştirmeye karşı görüşleri, nereden çıkardılarsa, "*e ama MHP de özelleştirmeye karşı*", gibi hiç de dürüst olmayan bir yöntemle karşılamaya çalışan "yeni solcular" ya da belki daha doğru bir tanımlamayla "yeni sağcılar"a, "post-modern sağcılar"a, aynı yöntemle "*e ama MHP de türban'dan yana...*" yanıtının tam zamanıdır.

MHP'nin "türbancılık"ını, AP-DYP-ANAP çizgisinde olduğu gibi sadece oy avcılığı ile açıklamak da doyurucu olmayacaktır. Çünkü MHP'nin tabanında bu işe çok içten bir biçimde gönül vermiş milyonlar vardır. Nitekim Kutan'dan Kavakçı'ya kadar FP'liler ve İslamist çevreler de, Kürt sorununa,

hele hele PKK sorununa bakışları MHP'ninkinden çok farklı olduğu halde, şehit cenazelerinde hiçbir zaman görünmedikleri halde, Kavakçı hadisesinde Kürdistan yayın organları ve yazarlarla İslamistler aynı dilden konuştukları halde, türbanı, "şehit anaları da başörtüsü takıyor" diye savunurken bu noktadan hareket etmektedirler. Haklıdırlar. Çünkü şehit cenazelerinde, İtalyan Büyükelçiliği önünde, Apo davası sırasında adliye önünde gösteri yapan kadınlar bir yandan elleriyle bozkurt işaretleri yapmaktadırlar ama, öte yandan da başörtülüdürler. Ankara'da (1999) belediye başkanlığı seçimi dolayısıyla ortaya çıkan Karayalçın-Gökçek çekişmesinde Ülkücü gençler Gökçek'i "MHP-Fazilet omuz omuza" sloganıyla desteklemiştir. Allahüekber, lailahe illallah, bismillah gibi doğrudan dinsel sözcükler de Ülkücü sloganların baş köşesini oluşturmaktadır. MHP'nin durumu bu nedenle de, yani "Hıra dağı"ndan Fazilet'e uzanan çizgi karşısındaki konumu nedeniyle de kritiktir. İdeolojisinin asıl unsuru olması gereken "Tanrı Dağı"nı envanterinden düşürmüş görünmektedir MHP.

Milliyetçiliği bilimsel anlamda irdelenmiş olduğu da kuşkulu olmakla birlikte, MHP'nin bugün geldiği bu "zorlu çelişki" veya "sancılı dönemeç" noktasında projektörün aydınlattığı başka gerçekler de vardır. Bu gerekçeler, aynı zamanda MHP'nin niçin türbansever, Hıra-sever olduğunun da açıklamasıdır.

Bir kere MHP her şeyden, milliyetçilikten de önce "sağcı"dır. Sağcılıksa, yine her şeyden önce emekten değil sermayeden yana olmak demektir. Sola karşı olmak demektir, çünkü sol (tabii metamorfoza uğramamış, dönüşmemiş, aslını inkar etmemiş sol) emekten yanadır. Kemal Türkler'in öldürülmesinden tutunuz, "ben zengini severim", ya da "kan emiciler" söylemine kadar sağın, sol ve emek karşıtlığının pek çok göstergesi vardır. Zonguldak emekçileri, Turgut Özal'ı "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı" diye boşuna protesto etmemiştir. O Turgut Özal'ın ANAP içerisinde birleştirmekle övüldüğü dört eğilim arasında MHP, ve onun temsilcileri olan Güner'ler, Taşar'lar, Okuyanlar, Konukmanlar, Maraş'lar da vardır.

İkincisi MHP, geçmişteki çizgisi izlendiğinde hiçbir zaman tam bağımsızlıkçı, anti emperyalist olmamıştır. Yani bütün milliyetçilik iddialarına rağmen Türkiye'nin; Amerika'nın, Batı'nın, yabancıların, kısaca emperyalizmin güdümünde olmasına karşı çıkmamıştır. Milliyetçiliği "Türk'ün hakkını ga-

vura yedirmemek" olarak algılamamıştır. Bugün algılasa bile artık iş işten geçmiştir. Çünkü Türkiye bugün emperyalizme 20 yıl önce olduğundan çok daha bağımlıdır. Çünkü MHP'nin de katkılarıyla Türkiye bugün öyle bir noktaya getirilmiştir ki, bir zamanlar "üstüme daha fazla gelmeyin, gerekirse duvarın öte tarafına geçerim" diyen, Amerika'ya (ve Türkeş'e = MHP'ye) rağmen Kıbrıs'a asker çıkartan Ecevit bile, artık İncirlik'i Irak'a karşı, Çorlu'yu Miloşeviç'e karşı kullanan, kullanmak isteyen Amerika'ya gıkını bile çıkarmamaktadır.

Bu noktada, MHP'nin Atatürk'e pek yakınlık duymayışını anlamak zor olmaz. Atatürk, adının da gerektirdiği gibi, Türk ulusuna güvenir, saygı duyar, ona bağlıdır. Türk ulusunu aşağılamak, küçültmek, ezmek, hele hele yok etmek isteyenlerin hınçla, öfkeyle karşısındadır. Türk ulusunun yeteneklerini, nelerin üstesinden gelebileceğini çok iyi bilmektedir. "Ne mutlu Türk'üm diyene" derken, "Başka uluslar mutsuz!.."u kast etmesi söz konusu değildir.

Sırf bu sözü yüzünden Atatürk'ü eleştirmeyi, onu, Türkiye'de yaşayan başka soylara yaşama hakkı tanımayan Türk ırkçısı, Türk şovenisti bir diktatör olarak nitelemeye kadar vardırınlara en güzel yanıt yine MHP'dir. Kuşkusuz MHP, Atatürk'e ve Cumhuriyet'e yaklaşımı açısından MNP-MSP-RP-FP ile kıyaslanamaz; bu kavramlar açısından bir düşmanlıkları yoktur. Ama özellikle Atatürk söz konusu olduğunda "sularının bir arada aktığı" da pek söylenemez. En son örneklerden hareket edilirse, MHP'nin ve Ülkücülerin "**Ya sev ya terk et**" veya "**Türk'sen övün, değilsen itaat et**" sloganları vardır; ama "**Ne mutlu Türk'üm diyene**" dediklerine pek rastlanmaz. Türk olmaktan mutlu olmadıkları için değil. Aradaki farkı, daha açık anlatımla, kendi kasıtları ile Atatürk'ün kastını çok iyi bildikleri için!

Bir kere, "Ne mutlu Türk'üm diyene"de, MHP'lilerin istediği Türk ırkçılığı, Türk şovenizmi yoktur. "Ne mutlu Türk'üm diyene"nin devamı "Türk öğün, çalış, güven"dir. Çünkü bu sözlerin ortaya atıldığı dönemde Türk ulusu ağır bir eziklik duygusu içindedir. Kendi kendisini yönetme konusunda o kadar ümitsizdir ki, bizzat Atatürk'ün düzenleyip başkanlık ettiği Erzurum Kongresi'nde bile, "manda" beklentisi açıkça dile getirilebilmiştir. Ardı ardına savaşlardan çıkmış, yorgun, bıkkın bir ulusu bu duygular içinde yeniden bir kurtuluş, diriliş savaşına, bunun ardından, hiç beklemediği, hazırlıklı, hatta gönüllü olmadığı devrimlere götürececek bir liderin, kendine ve kendi ulusu-

na olan güvenini ve inancını da arkasına alarak yaptığı bir moral takviyesinden ibarettir.

İkincisi Atatürk, Cumhuriyet projesini misak-ı milli ile sınırlamıştır. Daha Birinci Dünya Savaşı sırasında, hatta ondan önceki savaşlar sırasında bile, Osmanlı yönetiminin, kaybettiği, kaybedeceği her yeri geri almaya veya korumaya yönelik politikasına, özetle "cephemizi küçültelim; öyle Hicaz'ı, Arabistan'ı, Filistin'i filan kurtarmaya kalkmayalım. Bu, boş yere güç, para, zaman israfıdır" demiş ve cephenin aşağı yukarı bugünkü misak-ı milli sınırlarına koşut oluşturulmasını ısrarla savunmuştur. Yani özetle, yayılmacı, Turan'cı, Kızılelma'cı emelleri yoktur.

Eski ünlü dışişleri bakanlarından İhsan Sabri Çağlayangil, yaptığımız bir söyleşide, erken cumhuriyet döneminin, İsmet Paşa ile de devam eden bu misak-ı milli politikasını (yani yayılmacı olmayan politikasını), İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türkiye'ye önerilen Oniki Adalar ve Ege Adaların'nın reddedilmesinden hareketle "munkabız" (kabız, tutucu, tutuk) diye nitelmişti. Türkiye "sağ"ının Lozan'ı sık sık "zafer mi hezimet mi" sorusuyla eleştirdiği bilinir. Bu eleştirinin önemli odak noktalarından biri, Musul-Kerkük'ün misak-ı milli dışında bırakılmasıdır. Çağlayangil'in ve genel olarak Türkiye "sağ"ının haklı olup olmadığı ayrıca tartışılabilir; ama burada vurgulanmak istenen, Mustafa Kemal çizgisindeki dış politikanın asla yayılmacı olmadığıdır.

En önemlisi de, Atatürk'ün, doğrusu "**yurtseverlik**" olması gereken milliyetçiliğinin açıldığı kapının "**tam bağımsızlıkçılık**" olmasıdır. Batı'nın, emperyalizmin MHP'den tedirgin olmazken Atatürk'ü ve yaptıklarını bir türlü içine sindiremeyişinin nedeni budur. Bugün Türkiye'yi her konuda, her alanda, her anlamda şamar oğlanına çevirmiş olanların, aşağılayıp itip kakanların, "**milliyetçilik**" denince akıllarına MHP'nin, ülkücülerin, bozkurtların, Türkeş'in vb. değil, Atatürk'ün ve Kemalizm'in gelmesi bundandır; çünkü Atatürk yaşarken hepsi de Türkiye'nin karşısında önlerini ilikleyip saygı duruşuna geçiyordu; çünkü Atatürk kuru hamaset milliyetçisi değildi, o yurtseverdi, onun derdi "**Türk'ün hakkını gavura yedirmemek**"ti; oysa karşısındakiler o hakkı yemek, yutmak istiyordu. Akıl hocası olarak özellikle İngiltere, ama bu arada Amerika da, Birinci Dünya Savaşı'na da katılmadığı, yani Türkiye ile arasında bir İngiltere, bir Fransa, bir İtalya ya da Yunanistan'la

olduğu gibi bir resmi savaş hali, resmi düşmanlık söz konusu olmadığı halde, Cumhuriyet'in ömrünün fazla uzun olmayacağını da sanarak, büyükelçiliğini Osmanlı'nın başkenti İstanbul'dan Türkiye'nin resmi başkenti Ankara'ya ancak 1934'te taşıyabilmiştir. Yani, deyim yerindeyse on yıldan fazla bir süre boyunca yeni Türkiye Cumhuriyeti'ni tanımamıştır.

Bu nokta, Alparslan Türkeş'in, Kıbrıs Barış Harekatına ya da haşhaş ekimi yasağının kaldırılmasına "**Amerika'dan izin alınmadığı için**" karşı çıkmasının anımsanması gereken noktadır. Atış Rafinerisi'nin millileştirilmesi, petrolün millileştirilmesi gibi Türkiye'nin, Türk ulusunun çıkarlarıyla doğrudan ilgili konularda MHP siyasetinin "**Atış Rafinerisi İngiltere Büyükelçiliği gibidir. Bir büyükelçiliğin arazisi nasıl o ülkenin toprağı sayılır ve girilemezse, Atış Rafinerisi'ne de öyle girilemez**" diyen ve gazete arşivlerinde (Tercüman) bulunabilecek tavırlarını da buraya eklemek gerekir.

Öte yandan, Atatürk ekonomide devletçidir. Hep devleti koruduğunu, devletin korunmasında devletin güvenlik güçlerine yardımcı olduğunu ileri süren MHP düşüncesine göre ise ekonomide devletçilik, tıpkı **Turgut Özal**'ın demiryolu taşımacılığı için düşündüğü gibi, "**komünist**"liktir. Tam bağımsızlık, anti emperyalizm dendiğinde de MHP çizgisi yine aynı komünizm paranoyası ile "**Amerika gitsin, Rusya mı gelsin**" tepkisini verir. Bu, iyi niyetli de olsa, Erzurum Kongresi'nde bile sergilenen kendine güvensiz "**mandacı**" düşüncenin tipik belirtisidir. Yani ya Amerika olacaktır, ya Rusya; tercih söz konusu olduğunda da onlar Amerika'yı tercih eder. Amerika'sız da Rusya'sız da biz kendimize yeteriz, diyemezler. Ya da Amerika ile de Rusya ile de doğal, medeni, karşılıklı "ulusal" çıkarlara dayalı ilişkiler kurmak başka şeydir, bunun ya da şunun uydusu olmak başka şeydir, diyememişlerdir.

MHP'yi bu noktanın gerisinde tutan, ağır şekilde yakalandıkları "**komünizm paranoyası**"dır. On yıllar boyunca Amerika'nın da aynı hastalıkla malul olduğunu hepimiz biliyoruz.

Özetlersek, Atatürk, MHP'ye biraz "sol" gelmiştir.

Bugün geldikleri noktada, "komünizm tehlikesinin ortadan kalktığını düşündükleri" için MHP'liler belki biraz daha rasyonel, gerçekçi düşünmeye

başlamış olabilirler. Tam bağımsızlığın, anti emperyalizmin, devletçiliğin o kadar da yabana atılır politikalar olmadığını onlar da artık düşünmeye başlamış olabilirler. Ama artık tren kaçmıştır. Hele Sovyetler de yıkıldıktan sonra, uygulanmasına elli yıldır onların da kanla, canla, başla katkıda buldukları politikalar artık Türkiye'yi tam anlamıyla bir Amerikan uydusu haline getirmiştir. Türkiye artık bağımsız değildir. Yüz milyarlarca dolar dış borcu vardır. Ülke içinde üretim, bizzat sanayicilerin ifadeleriyle, durma noktasındadır. Ülke ekonomisi, ne pahasına olursa olsun dövize muhtaç durumdadır; çünkü eski dış borcun ancak yeni dış borçla ödenebildiği bir onulmaz kısır döngü içindedir. Bütçesinin yarısı iç borç ödemelerine gitmektedir. Bu şartlar altında, Avrupa Topluluğu'na girmek için, Azeri petrol boru hattının Türkiye'den geçmesi için, Apo'nun yakalanması için, ülkede ılımlı İslam'ın iktidara gelmemesi için (kuzuyu kurda emanet edercesine), hatta Türkiye'nin parçalanmaması için (evet; kuzuyu kurda emanet edercesine!..), Yunanistan'ın saldırganlıklarını bir savaşa girişmeden durdurabilmek için ve buna benzer daha pek çok konuda kayıtsız şartsız Amerika'nın desteğine, yardımına, iyi niyetine muhtaç hale gelmiş ve bu nedenle Irak'ın ya da Yugoslavya'nın, kendi topraklarından bombalanmasına, hiçbir açıklamaya gerek bırakmayacak kadar açık biçimde ve insanın burnunun direğini sızlatırcasına ulusal çıkarlarına aykırı olduğu halde çaresiz izin vermek durumunda olan bir Türkiye'de artık MHP'nin kendi ölçüsünde değişmiş, düşüncelerini "revize ve rasyonalize" etmiş olması da bir anlam taşımayacaktır. Tıpkı, Boğaz köprülerine karşı çıkıp yerine Boğaz altından tüp geçit yapılmasını önermenin **komünistlik** olmadığını DYP'li Ulaştırma Bakanı Necdet Menzir'in dahi anlayıp bir şeyler yapmaya çalışması, ama gücünün yetmemesi gibi...

MHP ile ilgili olarak değinilebilecek son bir nokta da, "**şiddet**" ögesidir. 129 milletvekili ile TBMM'ne girdikleri bu dönemde MHP'lilerin, geçmişin anımsatılmasından hiç hoşlanmadıkları gözlenmektedir. Bu, bir dereceye kadar makul karşılanabilir. Ama kendilerini, "**bizden de insanlar öldürüldü; biz de Gün Sazak'ı anımsatırız**" diye savunmalarını, aynı ölçüde makul saymak mümkün değildir. Silahlanmaya ve öldürmeye önce ülkücülerin başladıkları, sol cenahta öldürülenlerin sayılarının çok daha fazla olduğu, üstelik ülkücü sanıkların büyük ölçüde ceza görmedikleri, hatta hapishanelerden kaçırıldıkları, yurt dışına kaçmalarına göz yumulduğu, yani önemli ölçüde kollanıp kullanıldıkları, "**bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz**" diyen

başbakan sıfatlı koruyucuları bulunduğu, çok seyrek de olsa birey birey mahkumiyetler, cezalar alsalar da, bizzat Türkeş'in ifadesiyle zihniyetlerinin, kadrolarıyla birlikte devlet içinde kökleştiği ve neredeyse devletin asli unsurları haline geldiği gibi gerçekler bir yana, asıl önemli olan, bir yanlıştın başka bir yanlışa savunulmaya kalkışılmasıdır. Doğru olan, "hayır bu iddialara birer iftiradır, bizim cinayetle ilişkimiz olmamıştır" demektir. Oysa Çatlılar, Kırcılar, Osmanağaoğlular, onlarla ilgili mahkeme tutanakları, yedi TİP'linin öldürülmesinde bizzat rol aldığını itiraf eden Kırcı'nın mahkemedeki "MHP'nin aldığı oylar benim aklanmam anlamına gelir" sözleri ortadayken "hayır biz hiç cinayet işlemedik" diyememektedirler. Beraat etmişlerdir, mahkum olmamışlardır gibi savunmalar, ağırlıklı olarak 1971 sıkıyönetim mahkemelerinin, daha sonra da darbe dönemleri ve onların anayasaları ile oluşturulan sivil mahkemelerin son derece tartışmalı bağımsızlığı dikkate alındığında asla inandırıcı olamaz. O kabus dönemlerinin İstanbul Sıkıyönetim komutanı, süleymancı orgeneral Faik Türün, önce Demirel'in AP'sinin milletvekili sonra, aynı partinin cumhurbaşkanı adaylığı olmuştur. Ali Elverdi, Baki Tuğ, o dönemin, "**ülkücü hamisi**" askeri yargıçları, savcılarıdır. Mehmet Ali Ağca'nın kaçırıldığı cezaevi, hepimizin bildiği gibi bir "askeri" cezaevidir. Sol-sağ çatışmasının başlaması öncesinde "**iti kurda kırdırma**" projesinin "müellifi"nin dönemin cumhurbaşkanı, emekli orgeneral Cevdet Sunay olduğu ve bu projenin son derece itici ama moda deyimle derin devletin bütün birimlerinden şevhete kabul edilip uygulandığı gayri resmi olarak bilinmektedir. Dönemin askeri yönetimi, sırf solcu bir darbe yapmaya kalkıştıkları için kendi silah arkadaşlarına bile olmadık işkence uygulamaktan, yani tam anlamıyla bir sağ siyasetin tetikçisi olmaktan çekinmemişlerdir. Demokrasiye karşı darbe sağdan gelirse mubah, soldan gelirse günah mıdır?

Kaldı ki, sol sadece silahlı eylemlerin değil, her türlü eyleminin, sözünün, düşüncesinin bedelini fiziki anlamda yok edilerek, yani öldürülerek ödediği ya da dönekleşip, sağa, sermayeye intisap ettiği halde, MHP devletin asli unsuru haline gelmişken "**ama bizden de insanlar öldürüldü**" gibi bir savunma, ancak bir "**binamaz özürü**" kadar inandırıcı olur. Her ne kadar suikastler düzenlenip öldürülmeye kalkışılmış ise de, Ecevit'in ne 70'lerde ne de bugün Marksist ya da sosyalist olmadığını en iyi MHP bilir; o nedenle her halde "**e işte sol var ya...**" demeyeceklerdir.

MHP değişmemiştir; başka şeyler değişmiştir. Sovyetler Birlięi dağılmıştır (MHP ve genel olarak Türkiye ve Dünya sağı –resmi bir siyasi varlık olarak ABD’den postmodernist felsefeye kadar- bunu, yanlış bir şekilde sosyalizmin sona ermesi olarak yorumlamaktadır, daha doğrusu öyle olmasını yürekten temenni etmektedirler); sol önemli ölçüde sinmiştir; sendikaların ağırlığı kalmamıştır, işçi muhalefeti yoktur; olanına da artık devletin polisi tek başına yetmektedir; dolayısıyla MHP’nin artık "**güvenlik güçlerine yardımcı olmasına**", bunun için şiddete başvurmasına gerek kalmamıştır. Ecevit zaten Marksist, sosyalist değildi ama artık "**toprak işleyen su kullananın**" bile demez. Öyle olmasaydı 61 milletvekiliyle hükümet kendisine teslim edilmez, yüzde 22 ile de olsa birinci parti olmasına izin verilmezdi.

Evet MHP’nin bundan sonra cinayet işlemesine gerek kalmamış olabilir. Bu anlamda bir değişiklikten söz edilebilir. Ama bir seçimde yüzde 18 alıverdiler diye geçmişin süngerlenmesi de eşyanın tabiatına aykırıdır. Fransa ile İngiltere, Türkiye ile Yunanistan geçmişteki savaş yıllarını unutup devletler, hükümetler olarak yeniden diplomatik, ekonomik, siyasi ilişkiler kurabilir. Ama babası Alman SS subayları tarafından öldürülen bir Marsilya köylüsü ya da hamile babaannesi Yunan askerleri tarafından süngülenmiş Manisalı bir çiftçi bu kadar yakın geçmişi unutmamış olabilir. Bu yadırganamaz. **Kaldı ki kendi saflarında öldürülmüş olanların anıları MHP için bu kadar değerli idiye, onlar da daha baştan "biz Gün Sazak’ı unutmadık, lütfen DSP yetkilileri ve öteki partiler koalisyon hesaplarında bizi düşünmesin" diyebilirlerdi. Yani MHP ile ortaklık kurmak nasıl DSP’nin içine sinememişse, DSP ile ortaklık kurmak da MHP’nin içine sinmeyebilirdi.** Ya da öteki partilerden derhal 15-20 milletvekili transfer edip, birinci parti konumuna gelerek, hükümeti diledikleri gibi kendileri oluşturabilirlerdi. Ama hem başbakanlık istememişler (başta genel başkanları olmak üzere milletvekillerinin büyük bir kısmı meclise ilk kez giren MHP doğrudan başbakanlık sorumluluğunu almaya çekinmiştir; son yirmi otuz yıldır devlet öylesine ege-men olmuşlardır ki, kadrolaşma açısından bir sıkıntıları bir aceleleri de yoktur, hatta kadrolar eski MHP’lilerle o kadar doludur ki, bazen yeni MHP’lilere yer açmak için yanlışlıkla da olsa yani yeterince araştırılmadan "solcu" sanılıp eski MHP’lilerin görevden alındıklarına dair haberler gazetelere kadar yansımıştır), hem kendi ölülerini unutup DSP ile ortaklık istemişler, hem de "ama siz de geçmişi karıştırmayın" demişlerdir.

Kaldı ki, Birinci Meşrutiyet döneminin Babıali Baskınına andıran Somuncuođlu baskını, "şiddet" öğesi bakımından da MHP'de hiçbir şeyin değişmediğini göstermiştir. Kendi içlerinden birine, hem de önemli saydıkları birine, sırf "alınmış karara, verilmiş emre karşı gelinmez" diye şiddet uygulayanların, TBMM kayıtlarına girmiş resmi evrakı yırtmayı göze alabilenlerin, solcu diye insan öldürebilmelerinde, soğuk bir mantıkla da olsa anlaşılmayacak yan yoktur.